

Arrest

nr. 122 246 van 9 april 2014
in de zaak X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 30 december 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 november 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 2 januari 2014 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 februari 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 10 maart 2014.

Gelet op de beschikking van 25 maart 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 april 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. MERTENS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Gegrondheid van het beroep

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1.1. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is, en er in verzoekers

provincie van herkomst Punjab actueel voor burgers geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het relaas duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen valabele argumenten bij die de desbetreffende vaststellingen weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven. Hij komt in zijn verzoekschrift niet verder dan het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het formuleren van algemene (veelal theoretische) beweringen en kritiek, het op algemene wijze ontkennen, vergoelijken en minimaliseren van enkele van de vaststellingen van de bestreden beslissing, en het uitgebreid uiteenzetten van een theoretisch betoog.

Van een asielzoeker wordt verwacht dat hij van bij de aanvang van en doorheen de gehele asielprocedure coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij van meet af aan de concrete feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft. Verzoeker is hier echter in gebreke gebleven.

Verzoekers uitleg voor het op de Dienst Vreemdelingenzaken onvermeld laten van (een aantal zeer) essentiële elementen in zijn relaas kan niet worden aangenomen. Immers, van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormden van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij of zij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op elk asielzoeker de verplichting rust om zijn/haar volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. 150 135). Verzoeker werd er op de Dienst Vreemdelingenzaken uitdrukkelijk op gewezen dat "bij het invullen van de vragenlijst (...) van" de "asielzoeker verwacht" wordt dat hij "nauwkeurig, maar in het kort, weergeeft waarom" hij "bij (...) terugkeer problemen vreest of riskeert" en "in het kort de voornaamste elementen of feiten weergeeft" (vragenlijst DVZ, p. 1). Van verzoeker kon en mocht dan ook in alle redelijkheid worden verwacht op de Dienst Vreemdelingenzaken het (laatste) incident in 2009 dat de direct aanleiding was van zijn vlucht uit Pakistan, ter sprake te brengen. De vaststelling dat hij over dit uiterst essentieel element in zijn relaas dat de kern ervan uitmaakt, evenwel in alle talen zweeg, zet de geloofwaardigheid van zijn relaas, zo oordeelde ook de commissaris-generaal terecht, op de helling.

Verzoeker sprak zichzelf bovendien ook tegen wat dat laatste incident in 2009 betreft, toen hij zich blijkens zijn verklaringen reeds bij G. R., een verre neef van zijn moeder en een vriend van zijn vader, bevond. Immers, aanvankelijk gaf hij aan de commissaris-generaal aan dat hij op 1 juni 2009, net nadat hij verhuisd was, (na)bij het huis van G. R. werd beschoten. Nadien verklaarde hij in strijd hiermee echter dat tijdens de twee maanden dat hij bij G. R. verbleef niemand er van op de hoogte was dat hij daar was en dat er (toen) bij G.R. niets is gebeurd. Vervolgens wijzigde hij echter opnieuw zijn verklaringen door, toen de commissaris-generaal hem vroeg of hij dan veilig was bij G. R., te stellen dat hij niet veilig was bij G. R. aangezien het derde en laatste incident waarbij hij werd beschoten net voor/aan het huis van G. R. plaats vond (gehoorverslag CGVS 17 oktober 2013, p. 14 en 15). Verzoekers algemene, niet in het minst toegelichte of geconcretiseerde stelling dat een correcte lezing van het verslag van zijn gehoor op het Commissariaat-generaal op 17 oktober 2013 leert dat er van een tegenstrijdigheid van verklaringen geen sprake is, doet op generlei wijze afbreuk aan voormelde vastgestelde tegenstrijdigheid en heft deze geenszins op.

Ook omtrent de nasleep van de beweerde aanval in 2008, waarbij hij met messen zou zijn aangevallen, legde verzoeker uiteenlopende en tegenstrijdige verklaringen af. Het (post factum) louter volharden in één versie van de feiten, zoals verzoeker in casu doet door te stellen dat het verhaal zoals hij het vertelde tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal strookt met de werkelijkheid, heft de betreffende in de bestreden beslissing gedane tegenstrijdigheid niet op.

Daarnaast legde verzoeker contradictoire verklaringen af omtrent het al dan niet bezitten van identiteitsdocumenten. Immers, waar hij tijdens zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat hij zijn identiteitskaart en paspoort in Pakistan heeft achter gelaten, verklaarde hij geheel in strijd hiermee tijdens zijn gehoor nadien op het Commissariaat-generaal nooit een identiteitskaart of paspoort te hebben gehad. Thans in zijn verzoekschrift blijft hij bij zijn versie afgelegd op het Commissariaat-generaal. Zijn huidige algemene uitleg dat "de formulering zoals vermeld in de vragenlijst een standaard formulering inhoudt en" hij "er alsdan ook vanuit gaat dat dit op een vergissing berust", dat hij "waarschijnlijk geantwoord" zal "hebben op de vraag of hij een identiteitskaart of paspoort heeft dat hij deze kan verkrijgen in Pakistan" en dat "dit (...) vervolgens vertaald" zal "zijn als "ze

bevinden zich nog in Pakistan", is niet ernstig en kan niet worden aanvaard. Immers, verzoeker ondertekende het verslag van zijn gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken, nadat het hem in het Urdu werd voorgelezen, zonder enige opmerking of kritiek (te formuleren) voor akkoord waarmee hij uitdrukkelijk bevestigde dat de verklaringen die erin zijn opgenomen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen. Verzoeker had nadat het verslag van zijn gehoor hem werd voorgelezen voldoende de kans om eventuele fouten in zijn verklaringen en/of de vertaling ervan aan te kaarten en eventuele wijzigingen aan te brengen, doch liet dit geheel na te doen. Het feit dat (bepaalde van) zijn verklaringen niet correct in het verslag zouden zijn weergegeven, is dus enkel aan zichzelf/zijn eigen doen en nalaten en geenszins aan (dat van) een ander te (ver)wijten.

De in de aangevochten beslissing opgesomde tegenstrijdigheden vinden hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar op elementen die rechtstreeks raken aan de kern van verzoekers asielrelaas.

Het bewijs van identiteit is een essentieel element in iedere procedure en verzoeker moet in dit verband alle stukken waarover hij beschikt of kan beschikken, voorleggen. Het ontbreken van ieder begin van bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit houdt een negatieve indicatie in met betrekking tot het asielrelaas (cf. RvS 25 september 2006, nr. 162.658). Het door verzoeker neergelegde opleidingscertificaat van zijn High School is geen officieel identiteitsdocument. Het vormt, in tegenstelling tot wat hij zelf voorhoudt, geenszins een begin van bewijs van zijn identiteit. Verzoeker legt niet enig identiteitsdocument voorzien van een foto neer, waardoor zijn identiteit niet vaststaat en niet kan worden nagegaan of de talrijke door hem neergelegde documenten daadwerkelijk betrekking hebben op zijn persoon.

In tegenstelling tot wat verzoeker op algemene wijze beweert, werd door de commissaris-generaal wel degelijk rekening gehouden met de door hem neergelegde (originele) documenten en omstandig en afdoende gemotiveerd waarom deze niet volstaan. Verzoeker herneemt bovendien thans zelf in zijn verzoekschrift de verschillende concrete vaststellingen van de commissaris-generaal, zonder deze te ontkrachten of weerleggen of er een ander licht op te werpen.

Verzoeker brengt niets in tegen de pertinente overweging uit de bestreden beslissing dat zijn gedrag (na de beweerde aanval op zijn persoon op 13 augustus 2008) bezwaarlijk te rijmen valt met een ernstige vrees voor vervolging, doch laat dit motief geheel ongemoeid.

Verzoekers relaas is ongeloofwaardig en kan als dusdanig geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

1.2. Wat betreft verzoekers uitgebreide theoretische uiteenzetting omtrent de schending van de hoorplicht en het inzagerecht, dient te worden opgemerkt dat verzoeker er aan voorbij gaat dat het in casu niet om een tuchtzaak gaat. Verzoeker heeft met de bijstand van een tolk de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken ingevuld. Deze vragenlijst "is bedoeld als een instrument ter voorbereiding van het gehoor en het onderzoek op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen". Bij deze gelegenheid werd aan verzoeker uitgelegd wat van hem wordt verwacht gedurende de asielprocedure. Verzoeker werd voor een gehoor opgeroepen door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Tijdens dit gehoor werd verzoeker bijgestaan door een raadsman en een tolk. Hij werd in de gelegenheid gesteld om zijn asielrelaas en vervolgingsfeiten uiteen te zetten. De commissaris-generaal heeft een beslissing genomen rekening houdend met verzoekers verklaringen en de situatie in zijn land van herkomst. Verzoeker licht niet toe met welke belangrijke gegevens en elementen geen rekening werd gehouden bij het nemen van de beslissing. Een schending van de hoorplicht kan bijgevolg niet worden aangenomen.

Verzoeker bewering dat het inzagerecht werd geschonden doordat hem voorafgaand aan het verhoor op het Commissariaat-generaal geen inzage werd verleend in het dossier van de Dienst Vreemdelingenzaken en hij derhalve niet in kennis was van essentiële gegevens, kan door de Raad niet worden bijgetreden. Daargelaten de vraag of navolgende documenten die het dossier van de Dienst Vreemdelingenzaken uitmaken, zijnde de toelating om inlichtingen in te winnen over de betrokkene in andere landen, een verklaring betreffende de woonstkeuze, het ontvangstbewijs van bijgebrachte documenten en het verslag van het verhoor, die allen door betrokkene werd ondertekend en waarvan dus reeds in kennis – door de Dienst Vreemdelingenzaken wordt noch een beslissing genomen, noch een advies geformuleerd – bestuursdocumenten uitmaken waarvan in de stand van het onderzoek op dat ogenblik inzage kon worden gevraagd, stelt de Raad vast dat uit geen enkel stuk in het administratief dossier, en evenmin uit de verslagen van voormelde verhoren op het Commissariaat-generaal blijkt dat verzoeker inzage heeft verzocht. Aangezien verzoeker voorafgaand aan het gehoor nooit om een inzage in het dossier verzocht, is de post factum bewering dat hij dergelijke inzage in het dossier niet zou hebben gekregen niet ernstig.

De stelling van verzoeker dat alle gegevens en vaststellingen waarop de bestreden beslissing is gesteund op voorhand aan hem hadden moeten worden overgemaakt en het voorwerp moesten uitmaken van het debat kan evenmin worden aangenomen. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is geen rechtsprekend orgaan en geen enkele wettelijke bepaling verplicht de commissaris-generaal de kandidaat-vluchteling attent te maken op of te confronteren met de voor hem nadelige elementen/de informatie op grond waarvan hij zijn beslissing neemt, noch is er enige wettelijke bepaling die voorziet dat, indien een negatieve beslissing zal worden genomen de asielzoeker uitgenodigd moet worden om hierover zijn opmerkingen te formuleren. Verzoekende partij kan derhalve niet op ontvankelijke wijze aanvoeren dat haar verhoor niet tegensprekelijk was (cf. RvS, 18 maart 2005, 142.379 en RvS 11 juli 2012, nr. 8741 (c)).

1.3. Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Pakistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een bij periodes open strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen, doch het gaat hier evenwel om een uiterst lokaal conflict. Uit diezelfde informatie blijkt niet dat burgers in de geboortestreek van verzoeker, met name de provincie Punjab, een reëel risico lopen op ernstige schade in de vorm van ernstige bedreiging van hun leven of persoon ten gevolge van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen (concrete) elementen bij die deze vaststelling weerleggen.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Gelet op het voorgaande lijkt verzoeker niet in staat om aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Pakistan.”

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Ten aanzien van de verzoekende partij is dit een onweerlegbaar vermoeden. Naar analogie met de (vaste) rechtspraak van de Raad van State inzake artikel 4, vierde lid van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State (RvS 16 juni 1998, nr. 74.288) mag ten aanzien van de niet verschijnende noch vertegenwoordigde verwerende partij worden aangenomen dat er het vermoeden geldt dat deze partij instemt met de vordering, maar dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er evenwel niet in alle omstandigheden toe gehouden is op dat vermoeden in te gaan. Dit zal met name niet het geval zijn wanneer hij tot de vaststelling komt dat de

vordering duidelijk niet voldoet aan de ontvankelijkheids- of gegrondheidsvoorwaarden (zie G. DEBERSAQUES en F. DE BOCK, "Rechtsbescherming tegenover de overheid bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen", Brussel, Vrije Universiteit Brussel, 2007, nr. 49).

1.4.1. *In casu* blijkt uit de bespreking hieronder dat aan de grondvoorwaarden niet is voldaan, omdat de verzoekende partij niet aantoonde dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Pakistan.

1.4.2. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 20 februari 2014 opgenomen grond, toont de verzoekende partij ter terechtzitting haar origineel paspoort, afgeleverd door de Pakistaanse ambassade in Brussel op basis van een schoolattest, stukken die betrekking hebben op familieleden en een aanvraag van een identiteitskaart. Zij betoogt dat uit de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken zelf blijkt dat zij haar problemen kort dient weer te geven. Zij wijst erop dat zij tijdens het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken de oorzaak van haar vrees heeft aangegeven zonder evenwel elk afzonderlijk feit te vermelden. Zij vervolgt dat de subsidiaire bescherming verder dient onderzocht te worden. Immers, aan de nota van de verwerende partij werd weliswaar een nieuwe COI toegevoegd, maar daarin wordt de veiligheidssituatie beschreven van 2011-2012 en in die periode zou het geweld met 44% zijn gestegen. De veiligheidssituatie voor 2013-2014 wordt niet mee in overweging genomen, zodat moet besloten worden dat de informatie niet actueel is. Tot slot wijst de verzoekende partij op de medische stukken die met een aanvullende nota werden ingediend ter terechtzitting en waaruit blijkt dat zij in het verleden wel slachtoffer is geweest van verwondingen.

1.4.3. De Raad heeft in de beschikking gesteld dat van de verzoekende partij in alle redelijkheid kon en mocht worden verwacht dat zij op de Dienst Vreemdelingenzaken het (laatste) incident in 2009 dat de directe aanleiding was voor haar vlucht uit Pakistan ter sprake zou brengen. De vaststelling dat zij over dit uiterst essentieel element in haar relaas in alle talen zweeg, zet de geloofwaardigheid van haar relaas op de helling. Het feit dat zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken haar problemen kort diende weer te geven verandert daar niets aan. Er mag immers worden verwacht dat de verzoekende partij het laatste incident voor haar vertrek uit Pakistan, waarbij zij bovendien voor het eerst werd beschoten, zeker zou vermelden. Bovendien legde de verzoekende partij zowel over dit incident als over de overige incidenten die zij vermeldde, als over de nasleep van de incidenten tegenstrijdige verklaringen af, zodat aan deze incidenten niet het minste geloof kan worden gehecht.

Het geneeskundig getuigschrift kan de vaststellingen uit de beschikking niet in een ander daglicht plaatsen. Een geneeskundig getuigschrift is immers geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de verzoekende partij haar verwondingen opliep. Een arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt. Rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Desalniettemin moet worden opgemerkt dat een arts nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen (RvS 10 juni 2004, nr. 132.261). Het geneeskundig getuigschrift maakt melding van verschillende littekens maar spreekt zich niet uit over de oorzaak ervan.

Het feit dat de verzoekende partij een paspoort heeft verkregen op de Pakistaanse ambassade doet geen afbreuk aan de vaststelling dat de verzoekende partij over haar identiteitsdocumenten tegenstrijdige verklaringen aflegde, wat de geloofwaardigheid van haar verklaringen verder ondermijnt. Overigens is het op zijn minst merkwaardig te noemen dat de Pakistaanse ambassade te Brussel een Pakistaans paspoort aflevert op basis van een schoolcertificaat en een aanvraag voor een identiteitskaart.

Wat de veiligheidstoestand in de provincie Punjab betreft, de provincie waaruit de verzoekende partij afkomstig is, stelt de Raad vast dat de informatie die de commissaris-generaal aan zijn nota heeft toegevoegd, gebaseerd is op twee bronnen: het *Pakistan Security Report 2012* van het *Pakistan Institute for Peace Studies* (PIPS) en het *Punjab Assessment 2013* van het *South Asia Terrorism Portal* (SATP). Het rapport van het PIPS vermeldt dat het aantal terroristische aanslagen in Punjab in 2012 met 43 procent is gedaald in vergelijking met 2011. Het rapport van het SATP stelt dat het aantal burgerslachtoffers met 46 procent is gedaald ten opzichte van 2011. Uit deze informatie blijkt dus dat het aantal terroristische aanslagen en het aantal burgerslachtoffers in 2012 in Punjab aanzienlijk gedaald is. De bewering van de verzoekende partij dat het geweld in die periode met 44% zou zijn

gestegen, wordt niet bevestigd door de bronnen die in het rapport zijn opgenomen. Het rapport van de commissaris-generaal bevat geen cijfers of informatie over de veiligheidstoestand in Punjab in 2013 en 2014. De verzoekende partij heeft echter zelf ook geen informatie neergelegd over de veiligheidstoestand in Punjab in deze periode en toont bijgevolg niet aan dat de daling van het aantal terroristische aanslagen en het aantal burgerslachtoffers in Punjab gekeerd is en dat de veiligheidstoestand zodanig verslechterd is dat burgers in de provincie Punjab op dit ogenblik een reëel risico lopen op ernstige schade in de vorm van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon ten gevolge van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont de verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Pakistan.

2. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen april tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS